

do kostola, že o tom rozprávam. No či je to naozaj v hĺbke duše...?

Mnohí už v jeho dobe stáli pod krížom a kričali: „Ak si Boží Syn, zostúp z kríža!“ Tak ho žiadali, netušiac, že by tak zahatali cestu prijatia. Mnohí tak kričia dodnes. Snáď i ja, Pane? S túžbou po odpustení preto šepkám spolu s kajúcim lotrom „Pane, spomeň si na mňa...“

Keby nebol čas pôstu, neviem, kedy by som sa zastavila, premýšľala o tom či počúvala. Keby nebol čas pokánia, neviem, kedy by som si dala nejaké predsavzatie alebo zriekanie sa. Keby neboli krížové cesty, neviem, ako by som vnímala aj vlastné ťažkosti. A keby nebolo smrti na kríži a vzkriesenia, neviem, aký význam by mal život. Ježišov príbeh je príbehom nádeje, odpustenia, návratu domov.

Ten, o ktorom proroci predpovedali, že nebude mať ani podoby ani krásy, aby sme hľadeli na neho, ani výzoru, aby sme po ňom túžili, že bude opovrhnutý a posledný z ľudí, muž bolesti, poznajúci utrpenie, si na mňa spomína neustále a živí vo mne nádej na večnú radosť. Nie je postavou z obrazu ani vymyslenou bájkou, ale skutočným, reálnym, živým Bohom, ktorý sa oboje, pretože sám chcel. Áno, on tú svoju modlitbu za mňa už dávno začal.

2024.3.22.

Piatok

„Židia zdvihli kamene a chceli Ježiša kameňovať. Ježiš im povedal: „Ukázal som vám veľa dobrých skutkov od Otca. Pre ktorý z nich ma kameňujete?“

Jn 10, 31-32

„Nemusíme meniť to, čo vidíme. Len spôsob, ako vidíme.“ (Ann Voskampová, Tisíc darov)

Sluchí už počujú spev vtákov. Nemí môžu viesť rozhovory. Hriešnikom je odpustené. Malomocní získavajú na sile. Mŕtvi opúšťajú hroby a otvárajú sa životu. A ochrnutí? Tí sa smú opäť rozbehnúť radosťou. Písmo je plné Božieho konania v ľudskom živote, dostávam veľa argumentov dobra, ale i dôvodov k vďačnosti.

Som schopným vidieť všetky tieto požehnanja? Nezostávam v niečom zaslepeným? Alebo čakám, že len mne bude preukazované dobro a uzdravenie? Boh ma pozýva nebyť iba vzdialeným divákom jeho skutkov, ale zmeniť svoj spôsob videnia – to znamená pripustiť možnosť, že aj ja môžem byť tým, cez koho chce konať. Že to i mňa volá byť preukazovateľom dobra, volá ma povzbudzovať, zbavovať smútku a trpkosti, že ma potrebuje, aby som vedel vypočuť, objasniť, poradiť. Že sa aj cezo mňa túži vnútorne dotýkať iných, venovať im čas, preukázať gesto lásky. A že práve cez

toto moje darovanie sa uvidím nádhery zázrakov okolo seba, že aj mne (nielen v sviatosti zmierenia) odpúšťa a uzdravuje srdce, aby bol aj celý môj človek naplnený uzdravením.

2024.3.23.

Sobota

„Mnohí vystupovali pred Veľkou nocou do Jeruzalema, aby sa očistili. Hľadali aj Ježiša. Ako stáli v chráme, vraveli: „Čo myslíte? Príde na sviatky?“

Jn 11, 55-56

Mení poriadok vecí. Mení to, ako ho vidíš, ako ho vidí svet. Mení to, čo si si doteraz myslel. Mení to, ako ho hľadáš, ako v neho veríš, ako pozeráš na svoju slabosť a svoje hriechy. Veríš v to?“ (por. A. Szustak, Evanjelium pre nenormálnych)

Ježiša sa netreba pýtať, či príde na sviatky. Odpovede máme predsa už dávno: „Teraz je moja duša vzrušená. Čo mám povedať? Otče, zachráň ma pred touto hodinou? Veď práve pre túto hodinu som prišiel.“ A na iných miestach je napísané: „Na ich hriech si už nespomeniem.“ „Si drahý mojím očiam, vzácny, a ja ťa milujem“ On to nevzdá. Neutečie. Neopustí ma. ...verím v to?

Pôstne listy 2024

piaty TÝŽDEŇ
Farnosť svätého Tomáša apoštola Šípok

zostavila Janka Lajčáková

2024.3.17.

*Piatka
pôstna nedela*

„Pane, chceli by sme vidieť Ježiša.“ Jn 12, 20-21

Pán farár starostlivo pripravoval slávnosti vo farnosti. Najmä procesiu na Božie Telo. Chcel, aby to bolo veľkou udalosťou pre celú dedinu. Pred sviatkom pridelil skupinám potrebné úlohy a v deň slávnosti bola nastúpená celá dedina. Procesia vykročila. Miništranti so sviatnikmi, deti vo farebných krojoch, dievčatká rozspali ružové lupienky. Nasledovali športovci, potom muži a ženy z rozličných spolkov. Potom oratoriáni, za nimi ľudia a na záver miestna kapela. Veľkolepá procesia!

Keď kapela zanôtila najslávnejšiu pieseň, z kostola sa dôstojne vynoril baldachýn z pozláteneho brokátu. Niesli ho štyria urastení mládenci. Pod ním kráčal pán farár v najkrajšom rúchu. V rukách niesol ťažkú monštranciu, vykladanú drahokamami. Znenazdania k nemu pristúpil kaplán a znepokojený povedal: „Pán farár, v monštrancii chýba hostia.“. Farár podráždene odpovedal: „Nevidíš, na čo všetko musím myslieť? Nemôžem predsa

myslieť na každú maličkosť.“ (por. Bruno Ferrero, Maličkosť – Tajomstvo červených rybiček)

Pamätám si ešte, čím začal tohtoročný pôst? Milým Božím humorom. V jeden deň sa totiž stretli dve nádherné skutočnosti, idúc ruka v ruku - Valentín, prejavy lásky a Popolcová streda, hĺbka pokánia. A stalo sa to pozvaním, túženým výkričníkom ísť hlbšie v láske, mlčaní, vrátiť sa domov, do Božieho srdca. Vo všetkých ohľadoch. Stalo sa to pozvaním k pôstu – v pokore, odovzdanosti, službe, túžbe.

Boh od začiatku volá: "Obráť sa ku mne celým srdcom". Obráť sa - zanechaj všetko nemúdre, vzdalujúce od peknoty, natoč sa ku mne, tvárou v tvár, natoč sa k láske, blízkosti, k priamemu pohľadu, pred ktorým nič neskryješ a budeš stáť v pravde. Natoč sa celým srdcom, nie jeho odrobinou, nie vyberajúc si len to, čo ti vyhovuje. Natoč sa celistvosťou - dovoľ mi vyplniť prázdne miesta v tebe, obohatiť ich, dovoľ mi zaceliť rany a jazvy, či veci, čo ta štvú. A budme spolu v skrytosti, v dôvernosti a intimite, nik viac nemá vstúpiť.

... ak chcem vidieť Ježiša, ne-

môžem sa dívať na pozlátko, ktoré mi ho chcú nahradiť. Nemôžem vnímať falzifikáty, ktoré ma od Neho odpútavajú. Nemôže byť pre mňa maličkosťou, doplnkom nedeľnej omše, ale stredobodom všetkého. Boddom, ku ktorému dvíham zrak, keď kňaz zdvihne Božie Telo a ja si smiem naplno uvedomiť slová: „A ja, až budem vyzdvihnutý od zeme, všetkých prítiahnem k sebe.“ Aj mňa priťahuje a pozýva byť živou monštranciou, ktorá je ním naplnená, ktorá je ním obývaná. S láskou a v pokore, ruka v ruke. Ako ma pozval už na začiatku pôstu.

2024.3.18.

Nedelok

„Nik nás nevidí a my túžime po tebe; pristaň teda a oddaj sa nám! Ak by si nechcela, budeme svedčiť proti tebe...“ Dan 13, 20 - 21

„Učiteľ, túto ženu pristihli priamo pri cudzoložstve. Mojžiš nám v zákone nariadil takéto ženy ukameňovať. Čo povieš ty?“ Ale to hovorili, aby ho pokúšali a mohli ho obžalovať. Ježiš sa zohol a prstom písal po zemi. Ale keď sa ho neprestávali vypytovať, vzpriamal sa a povedal im: „Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí do nej kameň.“

A znovu sa zohol a písal po zemi. Ako to počuli, jeden po druhom – počnúc staršími – sa vytrácali, až zostal sám so ženou, čo stála v prostriedku. Ježiš sa vzpriamili a opýtal sa jej: „Žena, kde sú? Nik ťa neodsúdil?“ Ona odpovedala: „Nik, Pane.“ A Ježiš jej povedal: „Ani ja ťa neodsudzujem. Choď a už nehreš!“ Jn 8, 4-11

Čítaní dnešného dňa dvaja starci zatúžili po Zuzane. Čakali na ňu, no keď ich odmietla, ukázali na ňu prstom a obvinili z poklesku. Krivdili jej. Radšej, ako by mali priznať svoj podiel zla. Zuzana sa však s dôverou obrátila na Boha – a s jeho pomocou sa krivda napokon preukázala a vyjasnila. V evanjeliu je situácia podobná, opäť tu stojí obvinená žena. Tentokrát však právom. Pristihnutá priamo pri hriechu. Aj na ňu striehli, aby ju mohli obviňovať. A vo svojom obviňovaní ju ženú k Ježišovi s otázkou: „Čo povieš ty?“, a netaja sa kameňmi vo svojich rukách.

Obe ženy v istom okamihu svojho života stoja blízko Boha. Sú zranené krivdou, odsudzovaním. No Boh ich stavia do prostred, sú pre neho dôležité, nevyčleňuje ich problémy, nedáva na okraj. No ako by ich príbehy skončili, keby im Boh nevstúpil do ich situácie? Keby ho nestretli? ... ani jedna z nich by už nežila. Práve pre ohováranie, osočovanie, obžalobu, odsúdenie. Tak radi by sme si tými kameňmi občas hodili! V hneve, rozčúlení, v napätí. Kamene však ubližujú. A ťažko po nich

čokoľvek napraviť. Skúsili sme sa však aspoň raz zaujímať o Boží pohľad na veci? Položiť rovnakú otázku: „Čo povieš ty?“ – ale položiť ju v úprimnom záujme poznať Pravdu? Podobnú myšlienku rozoberá Alessandro Pronzato vo svojej knihe Nepohodlné evanjeliá. Premýšľala, prečo sa Ježiš v evanjeliu o cudzoložnici nedíva na ostatných, ale píše prstom po zemi a mlčí. Písal na zem hriechy ženiných žalobcov? Nechcel sa dívať do očí žene, aby ju neprivedol do rozpakov? Prikláňa sa však k názoru, že to bolí práve oči žalobcov, s ktorými sa nechcel stretnúť. Lebo oči hriešnika, ktorý sa odváži súdiť svojho blížneho, nežiaria láskou a netúžia po Pravde. Chcú zraniť, neprinášajú život.

Boží pohľad na všetky okolnosti je iný, nepoukazuje na naše previnenia. Keď prehovorí, vraví slovami obhajoby, ktoré nám prinášajú plnosť života. Odložme teda aj my svoje kamene, nech nimi zakrývame čokoľvek. Úprimne hľadajme Pravdu, pýtajúc sa každý deň: „Čo povieš ty?“

2024.3.19.

Utorok

Sv. Jozefa, ženicha prebloslavenej Panny Márie

„Jozef, syn Dávidov, neboj sa prijať Máriu, svoju manželku, lebo to, čo sa v nej počalo, je

z Ducha Svätého. Porodí syna a dáš mu meno Ježiš; lebo on vyslobodí svoj ľud z hriechov.“ Keď sa Jozef prebudil, urobil, ako mu prikázal Pánov anjel.“

Mt 1, 18- 24

Jozef? Druhotriedny tesár z dedinky, v ktorej mali iba jednu ťavu. To sa nenašiel lepší otec pre Boha? Nieкто so vzdelaním, s rodokmeňom. Nieкто vplyvný?“ (Max Lucado, *Láska hodná dávania*)

Žiadame si veľké nároky na všetkých okolo. Akí by mali byť, ako vyzerat', čo robiť, aký mať pôvod, aký vplyv. Svetu často imponujú takí, čo sa javia výkonní, úspešní, celebrity. Tí, ktorí sa pretŕčajú do kamier. A jednoduchosť obyčajného, poctivého života stojí kdesi v úzadí, rovnako tak ticho, samota, hĺbka. Strácame toľko času zbytočnosťami a naháňame sa... za čím vlastne? A len sa čudujeme, ak nám to prináša rozbitosť a nepokoj. Prestali sme pozývať Boha do všedných dní. Do našich okamihov radosti, aj komplikácií.

Aj Jozef stál pred komplikáciou. Uvažoval o situácii s Máriou. Trápilo ho, čo príde. Záležalo mu na tom až tak, že nemohol zaspať. Bol však otvorený, ochotný počúvať, aká je Božia cesta. Stál pred ním problém, ale Jozef pozval Boha dovnútra vecí. Premýšľal, vybojoval svoje vnútorné zápasy, hľadal múdrosť srdca. Nezostal v mrákotách, nestal sa z neho snílek, že Boh

za neho všetko vyrieši, ale práve v ňom nasycoval svoju dušu, opustil všetko, čo ho od Boha odpútal. „urobil, ako mu prikázal Pánov anjel.“ A to je dôležitá skutočnosť. Konat'. Robit'. Nezaháľat'. Ale konat' v zmysle načúvania Božej vôle. Skúsme to aj my. Pomaličky. Deň za dňom. V jednoduchosti obyčajného života konat' svoju službu. Bez potreby stát' na červenom koberci ocenenia.

2024.3.20.

Streda

„Kráľ Nabuchodonozor povedal: „Je to pravda, Sidrach, Mizach a Abdenago, že neuctievate mojich bohov a neklaniate sa zlatej soche, ktorú som postavil! Ste ochotní teraz, hneď ako počujete zvuk trúby, píšťaly, citary, sambuky, harfy, symfónie a iných hudobných nástrojov, padnúť na zem a klaňať sa soche, ktorú som urobil? Ak sa nebudete klaňať, v tú hodinu vás hodia do rozpálenej pece; a ktorý boh vás vyslobodí z mojej ruky?“ Sidrach, Mizach a Abdenago odpovedali Nabuchodonozorovi: „Na toto ti nemusíme odpovedať; totiž či nás náš Boh, ktorého uctieva, môže zachrániť z rozpálenej pece a či nás vyslobodí z tvojej ruky, kráľ. Aj keby to neurobil, vedz, kráľ, že tvojich bohov si nectíme a zlatej soche, ktorú si postavil, sa neklaniam.“

Dan 3, 14-18

me navyknutí predávať

a kupovať všetko, už si ani nevieme predstaviť, že môžu jestvovať aj veci, ktoré sa zaplatiť nedajú. (Bruno Ferrero, *Krásny deň – Vie to iba vietor*)

Boh pozná všetky naše životné situácie a vie, čo potrebujeme. Vieme to aj my? Prajeme si mať dobrý život. A popravde, na tom priani nič zlé nie je. Záleží však, čo všetko sme ochotní tomu podriaďiť, prispôbiť a čo si pod tým dobrom vlastne predstavujeme. Alebo – čo sme pre to ochotní zradit'. A zrazu je dráma na svete...

Aj v dnešnom čítaní sa nám zdanlivo ponúka dráma s tragickým koncom, ktorá si žiada zradu hodnôt, ohýbanie charakteru. Nedajme sa však pomýliť. Tieto slová Písma totiž v sebe nesú nie posolstvo zrady, ale nádeje, povzbudenie, radosti aj odvahy. Aj sily spoločnosti v modlitbe. Traja mládenčí hodení do pece poznali Božiu moc, vedeli, čo (alebo skôr kto) je pre nich hodnotou. Nik im to nemusel pripomínať. A napriek tomu, že všetky okolnosti stáli proti nim, že všetko vyzeralo byť bezútešné a neriešiteľné, túžili mať vzťah s Bohom, dôverovať mu, a to im dodávalo odvalu aj v najhorších situáciách. Vytrvali, žili nádejou, pevní vo viere aj charaktere.

Veriť Bohu znamená mať životný postoj, ktorému sa odovzdáme, v túžbe opierať sa práve o nádej. Je to postoj, ktorý nie je ničím viditeľným zaistený vo-

pred, ktorý nás formuje, upriamuje na česť, pravdivosť, úctu, vernosť, oddanosť, službu. A to sú veci, ktoré sa zaplatiť nedajú. Nie ľudskou menou...

2024.3.21.

Štvrtok

„Hľadajte Pána a jeho moc, hľadajte vždy jeho tvár.“
Ž 105, 4

Jednoduchý ťah štetcom po plátne. A ešte obyčajný hnedý rám s klincom v stene. Tak málo. A predsa je to môj obľúbený obraz. Predstavuje Ježiša modliaceho sa so zopätými rukami a sklonenou hlavou. Nikdy som nebádala, kto ho nakreslil. Vždy si však predstavujem, že je to Ježiš v Getsemani a jeho modlitba preniká nebo. Kedykoľvek mi je smutno alebo ťažko, padne mi dobre pozrieť naň. Keď sa z niečoho teším, šibnem očkom na obraz a usmejem sa vďačnosťou. A keď ma nieкто prosí o modlitbu, pri pohľade na obraz mám pocit, že Ježiš už tú modlitbu dávno začal...

Jeho príbeh je pre mnohých legendou. Pre niektorých výmyslom. Ďalší ho nazývajú rozprávkou pre masu. Iní ho úplne ignorujú. Možno aj vy si ho prispôbujete podľa potreby. Pre mňa je príbehom života, v ktorom je ukrytá veľa. Hľadanie aj vyprahnutosť, túžba, ale aj zúfanie, je tu prosba, padanie do kolien, chvíle žasnutia. No akosi to všetko Bohu zabúdam hovoriť. Považujem za samozrejmosť, že verím, že chodím

Podľa knihy od R. Fulghuma: Všetko, čo naozaj potrebujem vedieť, som sa naučil v škôlke. - zostavil Peter Naňo, sdb